

ת"פ 51524/07/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד סווילם, מוסה אבו כדיר (עציר) - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51524-07-14 מדינת ישראל נ' סווילם(עציר) 09 מרץ 2015
ואח'

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוחמד סווילם (עציר)
2. מוסה אבו כדיר (עציר) - עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר-דין לעניין נאשם 1

רקע

1. הנאשם 1 (להלן: הנאשם) הועמד לדין ביחד עם נאשם נוסף (להלן: הנאשם 2). ביום 18.12.2014 הורשע הנאשם על-יסוד הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: שתי עבירות של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן שתי עבירות של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)+(2)+(3) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

כתב-האישום שתוקן במסגרת הסדר-הטיעון, מחזיק שני אישומים בעניינו של הנאשם שלפניי. בהתאם לחלק הכללי לכתב-האישום המתוקן, ביום 2.7.2014, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה החל משעות הבוקר, בעקבות חשד כי כפעולת נקם לחטיפת שלושת הנערים היהודים נרצח הנער מוחמד אבו ח'דיר ז"ל, תושב שועפט (להלן: הנרצח או אבו ח'דיר ז"ל), אירעו מהומות והפרות סדר רבות בירושלים. בין היתר, במועד הנ"ל ובמשך מספר ימים לאחר מכן, התאספו עשרות מפגינים ומפרי סדר בשועפט, בסמוך לביתו של הנרצח ובאזורים נוספים בשועפט, תוך שהם מיידים אבנים, יורים זיקוקים וזורקים בקבוקי תבערה לעבר השוטרים שהיו במקום במסגרת תפקידם. כמו-כן, גרמו המתפרעים לנזק רחב-היקף לתשתיות, כגון: תחנות ועמודי חשמל של הרכבת הקלה בירושלים, כבישים, מדרכות, מערכת תאורה, רמזורים, תמרורים ועוד.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 4.7.2014, בסמוך לאחר ההלוויה של הנרצח, הגיע הנאשם לאזור ההתפרעויות כאשר הוא מצויד ברימוני גז. הנאשם נטל חלק בהתפרעויות, ובין היתר יחד עם אחרים הכניס את רימוני

הגז בזה אחר זה לצינורות מתכת, הכה עם כלי כבד על הצינורות, וכך ירה את רימוני הגז לעבר שוטרים אשר היו במקום במסגרת תפקידם, וזאת כשהוא רעול פנים. רימוני הגז נפלו בסמוך למקום בו עמדו השוטרים. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירה אחת של התפרעות ובעבירה אחת של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

בהתאם לעובדות האישום השני, במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, בין יום 2.7.2014 ליום 5.7.2014, הנאשם נטל חלק בהתפרעות חמורה כמתואר בחלק הכללי לכתב-האישום המתוקן. במהלך ההתפרעות, הנאשם שהיה רעול פנים, ירה זיקוקים באמצעות כוורת זיקוקים לעבר שוטרים אשר נכחו במקום במסגרת תפקידם. בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה נוספת של התפרעות ובעבירה נוספת של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

2. במסגרת הסדר-הטיעון, לא הגיעו הצדדים להסכמה לעניין העונש, וכל צד נותר חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים לעונש

3. באת-כוח המאשימה עמדה על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ועל הערכים החברתיים שנפגעו בגינם. לגישת המאשימה, מתחם הענישה ההולמת בגין האישום הראשון נע מ- 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה ההולמת בגין האישום השני נע מ- 10 עד 20 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות העניין, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש שימוקם בשליש העליון של כל אחד מהמתחמים הנטענים. עוד עתרה המאשימה לצרף את העונשים בגין כל אחד מהאישומים זה לזה, נוכח חומרת העבירות. בנוסף, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר על-תנאי וקנס כספי.

4. מנגד, באת-כוח הנאשם טענה כי בגין האישום הראשון, יש לגזור על הנאשם שלפני 7 חודשי מאסר בפועל, כפי שנגזר על נאשם 2 בגין חלקו באותו אישום (אתיחס לכך בהמשך הדברים). אשר לאישום השני (שיוחס רק לנאשם שלפני ולא לנאשם 2) - לטענת הסנגורית, מתחם הענישה ההולמת בגינו, נע מ- 3 עד 8 חודשי מאסר בפועל. הסנגורית עמדה על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם שלפני, ועתרה לחפיפה בין עונשי המאסר בפועל שיוטלו על הנאשם בגין כל אחד מהמקרים.

הנאשם בדבריו לפני עמד על נסיבותיו האישיות, לרבות מאמציו לנהל אורח חיים נורמטיבי בשנים האחרונות (לאחר שהשתחרר מהכלא בגין עבירות שביצע כשהיה קטין, נסע הנאשם לחיות אצל אחיו בטורקיה, ושם למד ועבד בתחום התיירות). הנאשם ציין כי חזר ארצה לביקור מולדת זמן קצר לפני חטיפת בן-דודו, אבו ח'דיר ז"ל. לטענתו, ביום הלוויה ראה את גופתו השרופה של אבו ח'דיר, ומראה קשה זה עמד ברקע לביצוע העבירות הנדונות. הנאשם ביקש את התחשבות בית-המשפט.

יוער כי באולם-הדיונים נשא דברים גם אחיו הגדול של הנאשם, שהגן רופא המתגורר בטורקיה והגיע ארצה עקב משפטו של הנאשם. האח עמד על כך שהנאשם התגורר אצלו בטורקיה והחל לעבוד בתיירות שם. המעשים נשוא כתב-האישום המתוקן התרחשו כאשר הנאשם חזר ארצה לביקור משפחתי. האח דיבר בטובת הנאשם וביקש להקל עמו, על-מנת שהשהות בכלא לא תזיק לו.

ריבוי עבירות - האם יש לקבוע מתחם אחד לכל אחד מהאישומים, או שמא יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום?

5. לאחרונה, דן בית-המשפט העליון בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) בשאלת הפרשנות של המונח "אירוע" בסעיף 40 לחוק העונשין, ביחס לפרשנות המונח "מעשה" בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). בפרשה אחרת התייחסתי לשתי הגישות הפרשניות שפורטו בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל ולסוגיית היחס ביניהן, ואני מפנה לדבריי שם (ראו: ת"פ (י-ם) 37345-09-14 מדינת ישראל נ' אבו סביתאן, פסקה 6 ואילך (15.12.2014)).

6. השאלה העומדת להכרעתי הנה האם יש לראות בשני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן "אירוע" אחד (הכולל מספר "מעשים") בגינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד כולל; או שמא יש לראות בכל אישום "אירוע" נפרד עם מתחם ענישה הולמת משלו. נראה כי בשאלה זו עשויים להתקיים פנים לכאן ולכאן, בהתאם לגישות הפרשניות השונות שהובעו בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל:

לפי "המבחן הצורני-עובדתי" בו מצדד כב' השופט דנציגר, כל אחד משני האישומים בכתב-האישום המתוקן יכול להוות "אירוע" נפרד לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמת. מסקנה זו מתבקשת מכך שהמעשים בשני האישומים בוצעו בזמנים נפרדים, תוך התארגנות והצטיידות באמצעים שונים, כאשר המקרים ניתנים להפרדה באופן שאינו מלאכותי.

לעומת זאת, לפי "מבחן הקשר ההדוק" בו תומכים כב' השופטים ברק-ארז ופוגלמן, על-אף שמדובר באישומים שאירעו בזמנים נפרדים, ניתן לסבור כי מדובר באותה מסכת עבריינית. מסקנה זו מתבקשת מכך ששני האישומים עוסקים בעבירות דומות כנגד כוחות הביטחון, במסגרת הפרות-סדר רבות-משתתפים במיקום גיאוגרפי דומה (שוכנות שועפט בירושלים), אשר התרחשו בפרק-זמן קצר ועל רקע אותן נסיבות (רציחתו של הנער אבו-ח'דיר ז"ל). לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם ענישה הולמת אחד בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, בהיותן בגדר "אירוע" אחד (הכולל מספר "מעשים").

7. לגישתי, אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע", שכן שתי הגישות מובילות לאותה תוצאה עונשית. כפי שהבהרתי בפרשות אחרות, אם נלך בהתאם לגישה לפיה כל אישום מהווה "אירוע" נפרד ("מבחן צורני-עובדתי"), הרי נוכח הזיקה בין האישומים (מבחינת טיב העבירות וכן העובדה שבוצעו באותו מיקום גיאוגרפי, בהפרש זמן קצר ועל רקע דומה), יהיה מקום לגזור עונש כולל בגין אותם אירועים כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין, תוך חפיפה פנימית מסוימת של העונש בגין האישומים השונים. לחלופין, אם נלך בהתאם לגישה לפיה שני האישומים מהווים מלכתחילה "אירוע אחד" ("מבחן הקשר ההדוק"), הרי במסגרת קביעת המתחם לא ניתן יהיה להתעלם מכך שכל אישום מקים "מעשה" נפרד כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. טיב ומספר המעשים בגינם הורשע הנאשם, ישו מידה של חומרה שתשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם הכולל בגין אותם המעשים (ראו והשוו: ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (30.10.2014), פסקה 22 לפסק-דינו של כב' השופט דנציגר, אל מול פסק-דינה של כב' השופטת ברק-ארז. יוער כי באותה פרשה, ראה כב' השופט ג'ובראן להותיר את שאלת הגדרתו של המונח "אירוע אחד" בסעיף 40 לחוק העונשין ללא הכרעה). בין כך ובין אחרת, גזירת העונש המתאים בגדרי המתחמים, מבוססת על אותם עקרונות ושיקולים כמפורט במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בהתחשב בכך, שתי הגישות

הפרשניות למונח "אירוע", יובילו בסופה של דרך לאותה תוצאה עונשית במקרה דנן.

אשר על כן, ונוכח עמדתי לפיה אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות שהוזכרו, אקבע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אישום (זאת בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם עונש הולם כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם (זאת בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אפנה לקביעת העונש המתאים.

מתחם העונש ההולם

8. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בכל הנוגע לערכים החברתיים שנפגעו - העבירות בהן הורשע הנאשם טומנות בחובן סיכון ברור לחיים ולגוף של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, וכן פגיעה ממשית בסדר הציבורי ובעקרון שלטון החוק. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הייתה משמעותית, ועל כך אעמוד להלן.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה שלפני מלמדת כי הנאשם לקח חלק בשתי התפרעויות רבות-משתתפים בשכונת שועפט. במסגרת הפרות הסדר יודו אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר השוטרים שהיו במקום במסגרת תפקידם. כמו-כן גרמו המתפרעים נזק רחב היקף לתשתיות הרכבת הקלה וכן לתשתיות חשמל וכבישים. מדובר, אפוא, בהתפרעויות חמורות לפי מהותן ולפי הנזק שנגרם בעטין.

כפי שצוין לעיל, האישום הראשון מתייחס להתפרעות שהתרחשה ביום 4.7.2014, בסמוך לאחר הלווייתו של הנער אבו ח'דיר ז"ל. במהלך אותה התפרעות, הנאשם ואחרים הגיעו למקום מצוידים ברימוני גז. הנאשם, ביחד עם אחרים, הכניס רימוני גז לצינורות מתכת בזה אחר זה, הכה עם כלי כבד על הצינורות, וכך ירה את רימוני הגז לקרבת השוטרים שהיו במקום. כל זאת עשה הנאשם כאשר הוא רעול פנים. האישום השני מתייחס להתפרעות שהתרחשה בין יום 2.7.2014 ליום 5.7.2014. במהלך אותה התפרעות, הנאשם ירה זיקוקים באמצעות כוורת זיקוקים לעבר שוטרים אשר נכחו במקום במסגרת תפקידם. זאת, כאשר הוא רעול פנים. יצוין כי לטענת הסנגורית, המעשים נשוא האישום השני שהתרחשו באותו היום בו בוצעו המעשים נשוא האישום הראשון (4.7.2014). מאחר שהמועד המדויק של ההתפרעות השנייה אינו מוגדר בעובדות כתב-האישום המתוקן, ומאחר שטענת הסנגורית לא נסתרה על-ידי המאשימה, אני מוכנה להניח כי שתי ההתפרעויות התרחשו ביום הלווייתו של הנער אבו ח'דיר ז"ל (4.7.2014). עם זאת, אני רואה להעיר כי לפי עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, מדובר בשתי התפרעויות נפרדות (אף אם בוצעו במהלך אותו יום).

אין ספק כי נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן הן חמורות. בשתי ההתפרעויות הצטייד הנאשם באמצעי קר או חם (רימוני גז/זיקוקים), וכן בכלים לצורך הירי לעבר כוחות הביטחון (כלי מתכת/כוורת זיקוקים). מיותר לציין כי מדובר במעשים שמעידים לפי מהותם על הצטיידות מראש, כאשר הסיכון הגלום בהם לחיים ולגוף הוא גבוה (כך לעניין רימוני

גז המושלכים ממרחק לעבר השוטרים, וכך בוודאי לעניין הזיקוקים). העובדה כי בשני המקרים הנאשם היה רעול פנים, מהווה אף היא נסיבה מחמירה שכן יש בה כדי להעיד על תעוזה ותכנון, וכן על בחירה לבצע את המעשים על-אף המודעות לכך שהם אסורים. לצד זאת, אציין כי למרבה המזל, רימוני הגז והזיקוקים שהושלכו לעבר השוטרים, לא פגעו במי מהם. **הרקע** לביצוע המעשים טמון ברציחתו של הנער מוחמד אבו ח'דיר ז"ל (כאמור, אני מוכנה להניח כי שני האישומים התרחשו ביום הלוחית של אבו-ח'דיר שהנו קרוב-משפחה של הנאשם). בהתייחס לכך, אחזור על הדברים שאמרתי בנוכחות הצדדים באולם-הדיונים, כי אין מילים לתאר את שאט-הנפש והזעזוע שגרם הרצח של הנער אבו-ח'דיר, הראוי כמובן לכל גינוי. עם זאת, לא ניתן להביע זעזוע זה בדרך של הפרות-סדר המוניות ומעשים אלימים כלפי שוטרים העוסקים במלאכת אכיפת החוק, באופן שעלול להוביל להמשך מעגל-דמים תוך סיכון חיי-אדם, ותוך קריאת תיגר על עקרונות-יסוד לחיים משותפים בחברה מתוקנת.

בחנית **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בתי-המשפט נוהגים להטיל במקרים דומים עונשי מאסר בפועל ממשיים לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו למשל: ת"פ (שלום י-ם) 26883-04-14 מדינת ישראל נ' ג'יב (19.10.2014); ת"פ (שלום י-ם) 8176-08-14 מדינת ישראל נ' אבו ח'דיר (24.2.2015)).

9. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת בתיק זה הנם כדלקמן:

בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי" (לפיו עסקין בשני אירועים נפרדים), אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון** (נטילת חלק בהתפרעות המונית חמורה בנסיבותיה, וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות על-ידי ירי רימוני גז לעבר השוטרים באמצעות כלי מתכת, כאשר הנאשם רעול פנים, כאשר הרימונים נפלו בסמוך שוטרים, אך בלא שמי מהשוטרים נפגע) **נע מ- 7 חודשי מאסר בפועל ועד 16 חודשי מאסר בפועל** (השוו לפסיקותיו של בית-המשפט המחוזי בירושלים במקרים שנגעו להתפרעויות בהן יודו אבנים לעבר שוטרים ללא כיסוי פנים, שם נקבעו מתחמים שנעו ממאסר קצר בפועל ועד שנת מאסר בפועל ויותר: עפ"ג (מחוזי ירושלים) 48515-02-14 קאווס נ' מדינת ישראל (22.6.2014); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 41746-02-14 חאמד נ' מדינת ישראל (22.5.2014); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 45440-10-13 מדינת ישראל נ' אבו מאדי (18.11.2013)).

מתחם העונש ההולם בגין האישום השני (נטילת חלק בהתפרעות המונית חמורה בנסיבותיה, וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות על-ידי ירי זיקוקים לעבר השוטרים באמצעות כוורת זיקוקים כשהנאשם רעול פנים, בלא שמי מהשוטרים נפגע) **נע מ- 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל** (השוו: ת"פ (שלום י-ם) 26883-04-14 ג'יב הנ"ל; ת"פ (שלום י-ם) 8176-08-14 אבו ח'דיר הנ"ל).

בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" (לפיו עסקין ב"אירוע אחד" הכולל "מספר מעשים"), **מתחם העונש ההולם בגין שני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן נע מ- 12 חודשי מאסר בפועל ועד 25 חודשי מאסר בפועל**.

לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה לקולא (משיקולי שיקום) או לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור).

העונש המתאים

10. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם שקבעתי, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן ואת נטילת האחריות מצדו. בנוסף, שקלתי את הרקע לביצוע העבירות כמפורט לעיל; את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו לפניי על-ידי הסנגורית, הנאשם ואחיו; ואת העובדה שבשנים האחרונות התגורר הנאשם בטורקיה ועסק בלימודים ובעבודה בתחום התיירות, באופן שהעבירות בוצעו במהלך חופשת מולדת.

לחובת הנאשם שקלתי את חומרת המעשים ואת הצורך להעביר מסר עונשי ברור, שירתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותם. משקל מהותי ניתן לכך שאין מדובר בנער צעיר בגילו באופן מיוחד (כבן 23), ואין מדובר בפעם הראשונה בה הוא מורשע בפלילים. עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם מעלה כי לחובתו שתי הרשעות קודמות: האחת, משנת 2006 בגין עבירות של הצתה ונשק, בעטין נגזרו בשעתו על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל. השנייה, משנת 2009 בגין עבירות אלימות, בעטין נגזר בשעתו על הנאשם מאסר בפועל של חודש וחמישה ימים. אמת, הרשעותיו הקודמות של הנאשם הן בגין עבירות שבוצעו בעת היותו קטין. זאת ועוד; במשך חמש שנים מאז התיק האחרון ועד התיק הנוכחי, לא הורשע הנאשם בפלילים. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שלנאשם עבר פלילי רלוונטי בעבירות נשק ולאלימות, באופן העלול להצביע על כך שהוא לא הפנים את הצורך להימנע מהישנות המעשים. בנוסף, אני סבורה כי יש ליתן משקל לכך שהנאשם חזר על ביצוע העבירות בהן הורשע לפניי בשתי הזדמנויות (אף אם במהלך אותו היום).

11. נוכח עקרון האחידות בענישה, נתתי דעתי גם לעונש שנגזר על הנאשם 2 בתיק זה. הנאשם 2 הודה בביצוע המעשים נשוא האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן בשינויים מסוימים (ירי מכלי מתכת להבדיל מירי רימוני גז), והורשע בעבירה אחת של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובעבירה אחת של התפרעות. בהתאם להסכמת הצדדים, על הנאשם 2 הושתו 7 חודשי מאסר בפועל, ומאסרים מותנים. יחד עם זאת, חובה לציין כי עונשו של הנאשם 2 נגזר במסגרת הסדר-טיעון סגור לעונש, בעוד שבעניינו של הנאשם שלפניי לא הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים. זאת ועוד; הנאשם 2 הורשע בגין אישום אחד בלבד, בניגוד לנאשם שלפניי שהורשע גם באישום השני (שעניינו ירי הזיקוקים). בנוסף, הנאשם 2 היה חסר עבר פלילי, בעוד שלחובת הנאשם שלפניי עבר פלילי רלוונטי כמפורט בפסקה 10 לעיל. בהתחשב במשקלם המצטבר של כל אלה, ראוי כי עונשו של הנאשם שלפניי יהיה חמור יותר ביחס לנאשם 2.

12. באיזון בין מכלול השיקולים, אני בדעה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בטווח הבינוני-תחתון של המתחמים שנקבעו, לצד מאסרים מותנים. אעיר כי מאחר שיוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה ממשית, לא ראיתי להוסיף רכיב של קנס כספי.

סוף דבר

13. נוכח הטעמים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 16 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת התפרעות או כל עבירה של תקיפת שוטר מסוג עוין.

ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של תקיפת שוטר מסוג פשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הצדדים.